

РЕШЕНИЕ

№ 1784

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11542** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуален представител, срещу решение от 27.11.2022 г., постановено по нахд № 7281/2022 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменено наказателно постановление № 100/11.05.2020 г., издадено от директора на Столична дирекция на вътрешните работи. С наказателното постановление на Д. В. В. ЕГН [ЕГН] е наложена глоба в размер на 300 лв. за нарушение на чл. 209а, ал. 1 във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето във връзка с т.І, подточка 9 от заповед № РД-01-124/13.03.2020 г., допълнена със заповед № РД-01-197/11.04.2020 г. на министъра на здравеопазването, на основание чл. 209а, ал. 4, предложение второ във връзка с чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето.

В касационната жалба се излагат доводи, че обжалваното решение е неправилно и се изразява искане същото да бъде отменено, а по съществуващото на спора - да бъде потвърдено издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрисконсулт Б., който поддържа жалбата и направените с нея искания.

Ответникът по касация Д. В. В. лично оспорва касационната жалба и иска

обжалваното решение да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за основателност на жалбата.

Административен съд София – град, VII касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срок от надлежно легитимирано лице, поради което е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество е неоснователна.

Д. В. В. е наказан за това, че на 24.04.2020 г. около 15.25 часа е бил без поставена защитна маска за лице или друго средство, покриващо носа и устата на открито обществено място - [населено място], ул. Д. проход, пред бл.32.

Административнонаказващият орган е приел, че е нарушена нормата на чл. 209а, ал. 1 във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето във връзка с точка I, подточка 9 от заповед № РД-01-124/13.03.2020 г., допълнена със заповед № РД-01-197/11.04.2020 г.

Съгласно чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето (в редакцията към дата на нарушението) при възникване на извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда противоепидемични мерки на територията на страната или на отделен регион.

Съгласно точка I, подточка 9 от заповед № РД-01-124/13.03.2020 г., допълнена със заповед № РД-01-197/11.04.2020 г. всички лица, които се намират в закрити или на открити обществени места (в т.ч. транспортни средства за обществен превоз, търговски обекти, паркове, църкви, манастири, храмове, зали, улици, автобусни спирки и др.) са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата (в т.ч. кърпа, шал и др.). За целите на тази мярка обществени са и местата, и пространствата, които са свободно достъпни, и/или са предназначени за обществено ползване (в т.ч. всички места, на които се предоставят обществени услуги).

Съгласно чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (в редакцията към дата на нарушението), който наруши или не изпълни въведени с акт на министъра на здравеопазването или директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 1 или 2, освен ако деянието съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение от 1000 до 2000 лв.

Софийският районен съд е отменил наказателното постановление като е приел, че деянието е маловажно по смисъла на чл. 28, буква „а“ от ЗАНН, тъй като се касае за лице, което е било на открито за кратък период от време, няма възникнали вредни последици от деянието и няма данни същото лице да е извършило друго нарушение.

По делото не е било спорно, че на посочените ден, дата и час жалбоподателят е бил обект на проверка от органите на МВР за изпълнението на посочените в процесното НП заповеди на министъра на здравеопазването, както и че е установено нарушение на изискванията на точка I, подточка 9 от заповед № РД-01-124/13.03.2020 г., допълнена със заповед № РД-01-197/11.04.2020 г. на министъра на здравеопазването. СРС приема, че деянието съставлява административно нарушение, тъй като ако то не би било такова, изобщо би отпаднала необходимостта от обсъждане на хипотезата на чл. 28 от ЗАНН. Дали става въпрос за увреждащо нарушение или за такова на просто извършване е без значение за възможността за прилагане на разпоредбата - тя е приложима за всички видове нарушения, освен ако прилагането ѝ не се изключва

изрично със специален закон, каквото изключение в случая не е налице.

В разглеждания случай деянието е установено по безспорен начин от обективна и субективна страна. Правната квалификация е по чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ, според която разпоредба който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция протиепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв. Касае се за нарушаване на въведена от МЗ такава мярка, като в АУАН и в НП е цитирана и конкретната Заповед № РД-01-124 от 13.03.2020 г., изменена със Заповед № РД-01-197 от 11.04.2020 г. на този административен орган.

Административен съд София – град, в настоящия състав, споделя изложените от Софийския районен съд аргументи относно квалифициране на деянието като маловажно. Поведението на Д. В., в конкретния случай, независимо че формално нарушава въведените императивни изисквания, се характеризира с по-малка степен на обществена опасност. В производството пред СРС е безспорно установено, че В. се е придвижвал на близко разстояние между две сгради в един квартал, като е бил на посещение при баба си и се е прибирал в жилището където живее. Единствените лица, които са били заедно с него на открито са били неговия брат и техни приятели, които в ежедневието общуват помежду си без поставяне на предпазни маски. Следва да се отбележи, че не е налице законова дефиниция на употребеното в Заповед № РД-01-124 от 13.03.2020 г., изменена със Заповед № РД-01-197 от 11.04.2020 г. на министъра на здравеопазването понятие „обществено място“ и кога следва да се счита, че едно лице „се намира“ на такова. В случая Д. В. е бил на място, където не са се намирали минувачи, а единствените хора, в чието обкръжение е бил са от неговия семеен и приятелски кръг.

В заключение настоящият съдебен състав намира, че е мотивиран и правилен изводът на първоинстанционния съд за маловажност на случая, тъй като той не е типичен за вида си, а се отличава с по-ниска степен на обществена опасност.

Като е отменил наказателното постановление на така посоченото основание, първоинстанционният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 27.11.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав, постановено по НАХД № 7281/2022 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.